

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI
Velika Gorica, Trg kralja Tomislava 36

Poslovni broj: P-483/2025-10

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Velikoj Gorici, po sutkinji tog suda Ivani Klaić Žlepalo u pravnoj stvari tužiteljice Nicole Ivonne Plavec, OIB: 17492070108, Staro Čiče, Velikogorička ulica 39, koju zastupa punomoćnik Ante Gabre, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika OTP Banka d.d., Split, OIB: 52508873833, Split, Ulica Domovinskog rata 61, kojeg zastupa punomoćnica Sanja Vukina, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Vukina & Partneri u Zagrebu, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 28. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, na temelju odredbe članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 2. lipnja 2026.,

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnim dio članka 7. NAKNADA I IZDACI, stavak 1. i 2. Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 144065 od 26.01.2012., koji glase:

„1. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 0,5 % (slovima: nulacijelapet posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.

2. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.“

II. Nalaže se tuženiku OTP Banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21 000 Split, OIB: 52508873833 isplatiti tužitelju, Nicole Ivonne Plavec, Velikogorička ulica 39, 10410 Staro Čiče, OIB: 17492070108, iznos koji se odnosi na ništetnu naknadu za obradu kredita u iznosu od 150,00 EUR s pripadajućim zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 26. siječnja 2012. po stopi koja se određuje do 31. srpnja 2015. za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. do isplate, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP Banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21 000 Split, OIB: 52508873833 isplatiti tužitelju, Nicole Ivonne Plavec, Velikogorička ulica 39, 10410 Staro Čiče, OIB: 17492070108 parnični trošak u iznosu od 981,18 eura, u roku od petnaest dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tužiteljičin zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 125,00 eura.

V. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 829,63 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

r i j e š i o j e

Određuje se da je vrijednost predmeta spora u ovom predmetu 1.350,00 eura.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu u kojoj je navela da je s pravnim prednikom tuženika, Splitskom bankom d.d., Split, sklopila Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 144065 od 26. siječnja 2012. te da su predmetnim Ugovorom o kreditu ugovorne strane ugovorile kako će prednik tuženika staviti na raspolaganje tužiteljici iznos od 30.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti bez određene namjene. Predmetni kredit isplaćen je u cijelosti. Tuženiku kao društvu preuzimatelju, pripojeno je društvo Splitska banka d.d., sa sjedištem u Splitu, Domovinskog rata 61, upisano kod Trgovačkog suda u Splitu, MBS: 060000488, OIB: 69326397242, temeljem Ugovora o pripajanju od 13. lipnja 2018. i Aneksa Ugovora o pripajanju od 10. listopada 2018. Dalje je navela da radi o tipskom ugovoru o kreditu kojim je ugovorena odredba koja se odnosi na troškove obrade kredita, a koja je nepoštena i ništetna jer tuženik nije tužiteljici iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužiteljica morala nadoknaditi niti joj je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Nadalje, da u Ugovoru nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Slijedom navedenog, a budući da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru o kreditu, dakle, unaprijed formuliranom od strane tuženika na koju tužiteljica nije imala utjecaja, odnosno da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi kojom je specificirana naknada za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo

načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Stoga predlaže uvažiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troška parničnog postupka tužiteljici zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbu i tužbeni zahtjev. Ne spori da je 26. siječnja 2012. njegov prednik sklopio s tužiteljicom Ugovora o kreditu broj 144065 te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada u iznosu označenom u tužbi. Osporio je tužiteljici svojstvo potrošača te je istaknuo prigovor zastare navodeći da je tužiteljica uplatu ulazne naknade izvršila 26. siječnja 2012. dok je tužbu podnijela 4. prosinca 20125., dakle po proteku roka od pet godina od uplate. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev i tužiteljicu obvezati da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. U tijeku postupka, a budući da stranke nisu osporavale vjerodostojnost dokumentacije dostavljene u preslikama izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj 144065 od 26. siječnja 2012. (list 13-14 spisa), podatke o tuženiku iz sudskog registra (list 5-12 spisa), elektronički izvod iz matice vjenčanih za tužiteljicu (list 15 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

4. Tuženik je prigovarao vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.350,00 eura kao previsoko naznačenoj pa je sud, na pripremnom ročištu, nakon što je tužiteljici omogućio da se o tom prigovoru očituje, odbio tuženikov prigovor i odredio da vrijednost predmeta spora ostaje kako ju je tužiteljica naznačila u iznosu od 1.477,36 eura.

4.1. Naime, odredbom članka 40. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025; dalje ZPP) propisano je da ako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, ali tužitelj u tužbi navede da pristaje da umjesto udovoljenja tom zahtjevu primi određenu novčanu svotu, kao vrijednost predmeta spora uzet će se ta svota. U drugim slučajevima, kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio (stavak 2.).

4.2. U konkretnom slučaju predmet spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i posljedično tome, isplata iznosa od 150,00 eura za koji tužiteljica tvrdi da ga je tuženik stekao bez osnove.

4.3. Dakle, tužbeni zahtjev se u prvom redu ne odnosi na novčanu svotu pa je mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je u tužbi naznačila tužiteljica slijedom čega je, na temelju odredbe članka 40. stavak 2. i 3. ZPP-a odlučeno kao u rješenju.

5. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom članka 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Između stranaka je sporan status tužiteljice kao potrošača te je li nastupila zastara potraživanja kao i jesu li odredbe članka 7. stavak 1. i 2. predmetnog Ugovora o kreditu

koje se odnose na obvezu korisnika kredita na plaćanje naknade za jednokratne troškove obrade kredita ništetne.

7. Nije sporna činjenica da su tužiteljica i prednik tuženika dana 26. siječnja 2012. sklopili Ugovor o kreditu, kojim je prednik tuženika, kreditor, odobrio tužiteljici, kao korisniku kredita, kredit bez određene namjene u iznosu od 30.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema kupovnom deviznom tečaju kreditora za euro na dan korištenja kredita, na rok otplate 120 mjeseci, uz promotivnu kamatnu stopu od 8,99 % godišnje nepromjenjivu do 10. veljače 2013., a nakon tog datuma promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu. Isto tako nesporna je činjenica da je prednik tužiteljice prema odredbi članka 7. stavak 1. predmetnog Ugovora o kreditu bilo dužan prije korištenja kredita platiti jednokratne troškove obrade zahtjeva i odobravanje kredita u visini 0,50% iznosa kredita koju naknadu u iznosu od 150,00 EUR je tuženik naplatio 26. siječnja 2012., a što među strankama nije sporno. Visina tužbenog zahtjeva dakle, među strankama nije sporna.

8. Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, 46/07 i 79/07 - u daljnjem tekstu ZZZP-a) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

9. Prema odredbi članka 84. ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je i odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

10. Imajući na umu da se odredbama ZZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 - u daljnjem tekstu ZOO-a) i predmetni Ugovor o namjenskom kreditu, pojavljuju kao "slabija strana", jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbu članka 5. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita stava da ta ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu

ugovora i cijeni, odnosno "glavni predmet ugovora", što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom "glavni predmet ugovora" treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Europski sud je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost, pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova "glavni predmet" i "cijena" u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom "ukupni troškovi kredita za potrošače", pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora, "glavni predmet ugovora" su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez koji to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u "ukupne troškove kredita za potrošače".

11. Tužiteljica saslušana kao stranka u postupku na ročištu za glavnu raspravu održanom 28. svibnja 2026. iskazala je da je predmetni kredit uzela radi opremanja svog stana u kojem je tada živjela i budući da je prednik tuženika bio njezina matična banka obratila se njemu sa zahtjevom za kredit. Kada je došla u banku čekao ju je već pripremljeni ugovor i ona ga je pročitala. Navela je da nije mogla utjecati na sadržaj pojedinih odredbi niti ih mijenjati i da joj nije bio sasvim jasan taj ugovor, a posebno odredba koju pobija. Prije svega, kao laiku nije joj bilo jasno zbog čega uopće treba plaćati naknadu za obradu kredita u svojoj matičnoj banci. Pitala je službenika u banci da joj pojasni o čemu se tu radi i rečeno joj je da je to tako i da se tako radi. Navela je kako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije imala otvoren obrt niti se bavila kakvom profesionalnom djelatnošću te da stan koji je opremila predmetnim kreditom nikada nije davala u najam ili zakup već ga je koristila za život.

12. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužiteljice jer je iskazivala životno i uvjerljivo i u skladu sa dokumentacijom u koju je sud izvršio uvid, a o bitnoj činjenici u koje svrhe su iskorištena sredstva dobivena kreditom, te je li mogla utjecati na sadržaj spornih odredbi ugovora o kreditu.

12.1. Na temelju rezultata dokaznog postupka sud je utvrdio da se o spornoj odredbi u konkretnom slučaju nije pojedinačno pregovaralo, da tužiteljica nije mogla utjecati na sadržaj te odredbe i da je ugovor o kreditu koji sadrži spornu odredbu bio potrošački ugovor budući da ga je tužiteljica iskoristila za opremanje doma.

13. Analizirajući izvedene dokaze sud je utvrdio da su odredbe članka 7. stavak 1. i 2. predmetnog Ugovora o kreditu, kojima je ugovorena obveza za korisnika na plaćanje jednokratne naknade za obradu zahtjeva kredita i to u visini od 0,50% od iznosa kredita, a koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 150,00 eura, a koji iznos je među strankama nesporan, nepoštena ugovorna odredba, a time u skladu s odredbom članka 87. stavka 1. ZZP-a, ništetna. Naime, s obzirom na to da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporo unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužiteljica, potrošač, niti nije imala utjecaja na

njezin sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, pa je sud stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Također, prema ocjeni suda, navedena odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a to tim više što je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnopravan položaj. Drugim riječima iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji se "pokrivaju" tom naknadom, nije dokazao koji su to troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv da su zaista ugovorenim naknadama za obradu zahtjeva i odobravanje kredita "pokriveni", odnosno plaćeni stvarni troškovi, tada bi ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita.

14. Konačno, treba naglasiti da, iako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 101/17) od 12. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača.

15. Nastavno bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisni o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi Europskog suda za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem.

16. U odnosu na prigovor zastare potraživanja sud je utvrdio da je isti neosnovan. Naime Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. godine za pravne situacije

restitucijskog zahtjeva kod ništetnog ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle iz navedenog pravnog stava Vrhovnog suda RH proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti dok činjenica što se tuženik ne slaže s navedenim stavom Vrhovnog suda Republike Hrvatske nije od utjecaja.

17. S obzirom da je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita i to u visini od 0,50% od iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega prema odredbi članka. 1115. ZOO-a tužiteljica ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

18. Slijedom navedenog, na temelju odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u vezi s odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a i odredbom članka 87. stavka 1. ZPP-a u vezi s odredbom članka 295. ZOO-a i odredbom članka 1115. ZOO-a, sud je utvrdio da je osnovan tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje ništetnom odredba članka 7. stavak 1. i 2. Ugovora o kreditu broj 144065 a koje glase:

„1. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 0,5 % (slovima: nulacijelapet posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.

2. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.“. Stoga je presuđeno kao u točki I. izreke ove presude.

19. Budući da među strankama visina tužbenog zahtjeva, odnosno visina iznosa koji je tuženik 26. siječnja 2012. obračunao tužiteljici na ime jednokratnih troškova obrade kredita nije sporna, sud je, na temelju odredbe članka 1111. ZOO-a u vezi s odredbom članka 1115. ZOO-a naložio tuženiku platiti tužiteljici iznos od 150,00 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućima od 26. siječnja 2012. kao datuma plaćanja te naknade kako je to tužiteljica naznačila u tužbi, a što među strankama nije ni bilo sporno, do isplate, a po stopi koja se, na temelju odredbe članka 29. stavak 2. ZOO-a primjenjuje u "ostalim odnosima", zbog čega je presuđeno kao u točki II. izreke ove presude.

20. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. u vezi s odredbom članka 155. ZPP-a. Tužiteljici koja je u cijelosti uspjela u ovom postupku priznat je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, 107/25; dalje OT) i to za sastavljanje tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. OT iznos od 200,00 eura, pristup na ročište održano 7. svibnja 2026. prema Tbr. 9. toč. 2. OT u iznosu od 100,00 eura, trošak sastavljanja podneska od 22. siječnja 2026. prema Tbr. 8. t. 1. OT u iznosu od 200,00 eura, te trošak zastupanja na ročištu održanom 28. svibnja 2026. prema Tbr. 9. t. 1. OT u iznosu od 200,00 eura, sve uvećano za PDV po stopi od 25%,

dakle ukupno 875,00 eura. Tužiteljici je priznato pravo na naknadu troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 eura i presudu u iznosu od 53,09 eura u skladu s Tar. br. 1. stavak 1. i Tar br. 2. stavak 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj: 37/2023). Navedeni trošak u iznosu od 981,18 eura tužiteljici je dužan naknaditi tuženik slijedom čega je odlučeno kao u točki III. izreke ove presude.

20.1. Tužiteljčin zahtjev za naknadu troška postupka u iznosu od 125,00 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama preko dosuđenog iznosa od 125,00 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama za zastupanje na ročištu održanom 7. svibnja 2026., odbijen je kao neosnovan budući da joj prema odredbama OT ne pripada slijedom čega je odlučeno kao u točki IV. izreke ove presude.

20.2. Tuženikov zahtjev za naknadu troška postupka u iznosu od 829,63 eura odbijen je kao neosnovan budući da je u cijelosti izgubio ovaj spor slijedom čega je odlučeno kao u točki IV. izreke ove presude.

Velika Gorica, 2. lipnja 2026.

Sutkinja
Ivana Klaić Žlepalo

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Broj zapisa: **9-30888-e65e5**

Kontrolni broj: **012a8-6902b-45d7b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Ivana Klaić Žlepalo, O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Velikoj Gorici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.